

Въглищаря и жена му пренесохъ на чюжденката млѣко, сирене и хлѣбъ. Тя имъ благодари очлево, зе млѣкото и го подаде на дѣтето, което на колени държеше. Порой сълзы рукахъ отъ нейнитѣ очи и потѣкохъ по хубавитѣ ѝ страны, кога видѣ че дѣтето стиснѣ гърнеца съ рѣчицы и запи като изгорѣло отъ жадость. Момченцето са доближи, и то пи тѣй сѣщо; сетнѣ тя даде на сѣко по малко хлѣбъ; и тя добра майка погрыжи са за себе си, само кога нахрани и напои дѣцата си.

Слугата пѣкъ ѣдеше съ голѣма похта единъ дебелъ порѣзаникъ хлѣбъ и рѣзенъ сирене. Презъ тази малка пладнушка, сичкитѣ колибари, старо и младо, бѣхъ оставили колибытѣ си, и, наредены на търкало окол чюжденцытѣ, изглѣдвахъ гы отъ петытѣ до главата и неможахъ да имъ са начюдятъ.

Кога старыя слуга са нахрани, помоли събранытѣ около имъ хора да намѣрятъ и да дѣтъ на господарката му една малка ходайка за нѣколко време. Той гы увѣряваше че тя нема никакъ да имъ дотѣгне, и че за тази имъ добрина ще имъ са плати богато.“ Смилете са, побратимы, продума господарката съ умиленъ гласъ, смилете са за мене, злочеста майка, и за двѣтѣ ми дѣца; отъ невидѣлица беда ма насили отъ огнището си да бѣгамъ.“